

Kus mého srdce

Mary Higgins Clark & Alafair Burke

Johnny se za sedm let svého života zatím ztratil jen jednou a Marcy si pamatovala každou milisekundu té hrůzy. Tenkrát mu bylo pět a Andrew chtěl vzít děti na ohňostroj, protože dvojčata už byla dost velká na to, aby se nebála. Nechtěli se mačkat se třemi dětmi v davu v National Mallu, tak se místo toho rozhodli pro piknikovou deku a stoličky v parku Meridian Hill.

Užít si to představení nebylo bohužel to jediné, na co byla dvojčata v batolecím věku už dost stará. Jako by chtěla už nyní předvést, čeho jsou schopná, neustále odcházela z piknikové deky ke kterékoliv jiné skupince, která o ně projevila sebemenší zájem. K mladému páru se psem. Velké rodině se všemi bratranci a sestřenicemi. Mládeži házející si létajícím talířem. Zdálo se, že Chloe a Emily chtějí být všude jinde, než by měly být.

Andrew s Marcy museli na své dcerky dávat takový pozor, že si sotva všimli ohňostroje osvětlujícího oblohu – anebo toho, že Johnny už neseďí na své skládací židličky se znakem washingtonského baseballového týmu Nationals. Nestávalo se, že by se Johnny někam zatoulal. Naopak, měl spíš sklon nespouštět své rodiče z očí. Andrew odběhl, aby se po něm podíval, zatímco Marcy zůstala s holčičkami. Tiskla si každou k jednomu boku, aby je udržela v klidu, a počítala vteřiny. Snažila se dýchat normálně, aby je nepoplašila. I přes zvuky explozí na nebi cítila, jak jí v žilách proudí krev.

Napočítala do čtyř set jedenácti, když uviděla Johnnyho, jak se k ní blíží a přeskakuje pohledem mezi barvami na obzoru a skupinkami návštěvníků parku, mezi nimiž se opatrně proplétal. Sevřela ho v nejtěsnějším možném objetí. „Kde jsi byl?“

Hrdě jí oznámil, že úplně sám našel cestu na toalety a zpátky. „Musel jsem si odskočit a ty a táta jste naháněli dvojčata.“

To bylo před více než dvěma lety. Přinutila ho, aby slíbil, že už nikdy neodejde, aniž by jí o tom řekl, ale připomínala mu to od té doby dostatečně? Nemyslel si snad, že když je na prázdninách s dívkou na hlídání, platí jiná pravidla?

Trhla sebou, když ucítila dotyk ruky na rameni. Byl to Andrew.

„Bude v pořádku,“ řekl. „Pamatuješ, jak to bylo toho Čtvrtého července?“

Chtělo se jí vykřiknout. Tehdy to trvalo jen čtyři sta jedenáct vteřin. Teď už ho hledali skoro dvacet minut, a to po patnáctiminutové jízdě z golfového hřiště. Podívali se na všechna pravděpodobná místa: hotelovou halu, bazén, obchod se suvenýry, obchod pro surfaře – všude. Zatím našli několik lidí, kteří si vzpomněli, že Johnnyho viděli s Karou a jeho sestrami nebo ve vodě se skimboardem, ale to bylo předtím, než šel k chatce na pláži koupit si zmrzlinu.

„Nemůžu uvěřit, že byl Johnny s nějakou holkou, se kterou jsme se ani jeden z nás nikdy nesetkali. Co měla na práci tak důležitého, že nedávala pozor na našeho syna?“

„Kara a Ashley se cítí hrozně.“

„Dobře jim tak!“

Její tón byl trpký, ale popravdě se zlobila hlavně na sebe. Vůbec neměla opustit hotel.

„A prodavač v té chatce říká, že chvílku poté, co si objednali kornouty zmrzliny, viděl Johnnyho za chatkou sbírat mušle. Možná se vypravil dál po pláži, aby jich našel víc.“

„Na půl hodiny?“

„Je to dlouhá pláž. Víš přece, že když se do něčeho zabere, zapomíná na čas.“

„Vím taky, že by nikdy sám na tak dlouho neodešel.“ Marcy pocítila, že jí s Johnnym váže silné pouto, už v okamžiku, kdy jí ho sestra v nemocnici položila do náruče. Bylo to, jako by z jeho drobného tělíčka vyzařovala energie přímo do jejího těla. Sice ho nenosila devět měsíců pod srdcem, ale v tom okamžiku se ti dva sblížili navždy.

Z hotelu k nim kráčela nějaká žena. Její široké, volné šaty vlály jako plachta ve větru. V rukou držela fotoaparát a cigaretu, stejně jako když si jí Marcy všimla dříve toho dne.

„Promiňte. Na okamžik, paní,“ křikla. Rozběhla se pískem k té cizí ženě a Andrew ji následoval.

Když se k ní Marcy přiblížila, zjistila, že je ta žena starší, než předpokládala – soudě podle prošedivělých blond vlasů a pleti vrásčité od slunce a kouření jí mohlo táhnout na šedesátku. Věnovala Marcy vřelý, vlídný úsměv.

„Zdravím.“ Sklonila se a típla cigaretu v písku. „Není tu obvyklé, aby se lidé sami od sebe představovali, zvláště v létě.“

„Omlouvám se. Bydlíme v hotelu a nemůžeme najít syna.“ Marcy rozsvítila displej svého mobilu. Hlas se jí zadrhl v hrdle při pohledu na fotografii Johnnyho ukazujícího zuby v širokém úsměvu a třímajícího diplom, který získal minulý duben za druhé místo v soutěži ve skládání puzzle. „Předtím jsem vás viděla fotografovat na pláži. Neviděla jste náhodou, jak si tam hraje?“

Ženin úsměv se okamžitě rozplynul. „Moc mě to mrzí, ale nepoznávám ho. Když držím v ruce foťák, soustředím se na přírodní krásy krajiny. Jakmile se podívám do hledáčku, lidské bytosti pro mě přestanou existovat.“

„A není možné, že jste náhodou pořídila snímek, na kterém by bylo vidět, kam šel?“ zeptal se Andrew.

„Rozhodně se můžu podívat.“ Přepnula fotoaparát do zobrazovacího režimu. Marcy s Andrewem se jí dívali přes rameno, zatímco procházela jednotlivé fotografie.

„Tady!“ vykřikla Marcy. Ukázala na pravý roh displeje. „To je Johnny na prkně.“

„No jistě, už si vzpomínám, že jsem dneska na pláži viděla nějakého chlapce. Vlastně jsem musela popojít o kus dál, abych ho neměla v záběru.“ Zkontrolovala časovou značku fotografie. Byla pořízena nedlouho poté, co odjeli na golf, takže jim neposkytla žádnou novou informaci k těm, které už získali od Kary a Ashley.

Fotografka trpělivě počkala, než si prohlédli zbytek snímků v zoufalé naději, že jim poskytnou stopu naznačující, kde by se Johnny mohl nacházet. Andrew si právě zapisoval její jméno a telefonní číslo pro případ, že by s ní potřebovali znovu mluvit, když Marcy postřehla, že se na fotografčině tváři objevil strach.

„Co to je?“ zeptala se a ukázala k vodě. Vlny vynesly na pláž nějaký předmět.

Marcy ucítila, jak se jí sevřel žaludek, když poznala tyrkysové a bílé pruhy z jedné z fotografií, které Kara poslala na mobil Laurie, když byli na golfovém hřišti. Byl to skimboard, který Johnny předtím používal. Její syn zmizel a mohl být kdekoliv, dokonce i ve vodě.

Když se rozvzlykala, měla pocit, jako by hukot vln zesílil.

Laurie si zacpala jedno ucho prstem, jak se v hukotu příboje snažila rozumět otcovým slovům vycházejícím z jejího mobilu.

„Spojil jsem se s velitelem easthamptonské policie,“ řekl Leo. „Posílají detektiva a hlídkový vůz.“

Uplynulo už skoro půl hodiny od chvíle, kdy Andrew nahlásil Johnnyho zmizení na linku 911. Řekl pak, že se k němu dispečerka chovala jako k úzkostlivému otci, který jen na okamžik ztratil z očí neposedného potomka. Nulová reakce policie v době, která zatím uplynula, jen potvrdila jeho dojem. Alex se uvnitř snažil tahat za nějaké nitky, ale dokonce ani federální soudce nemohl přebít vliv Lea Farleyho u policie.

„Díky, tati.“

„A pošlou do vaší oblasti jednotku námořní hlídky,“ dodal.

„To je také policie?“

Odpověděl po krátkém zaváhání. „V podstatě ano, ale jejím úkolem je hlídkovat na vodě ve člunech.“

Důvod toho rozhodnutí byl jasný a Laurie přeběhl po zádech mráz navzdory tomu, že bylo venku šestadvacet stupňů.

Když ukončila hovor, všimla si podsaditého chlapce kráčejícího jejím směrem. Plavky sahající nad kolena zdobily postavy z Hvězdných válek a opálené břicho mu lehce přetévalo přes jejich gumu. Mohlo mu být asi devět let a zdálo se, že se dívá přímo, i když váhavě, na ni.

„Ahoj,“ řekla a přátelsky na něho zamávala. „Můžu se tě na něco zeptat?“

Zamžoural proti slunci, které měla v zádech.

„Jasně.“

Otevřela na displeji mobilu fotografii Timmyho a Johnnyho, kterou pořídila před dvěma měsíci, když Andrew vzal Johnnyho na zápas Yankees proti Nationals. Než se chlapce vůbec stačila zeptat, jestli je poznává, ukázal na displej. „To jsou Timothy a Jonathan. Vy jste jejich máma?“

„No ano, jsem Timothyho máma a Jonathan je jeho bratranec. Ty je znáš?“

„Jenom z dneška, ale půjčovali jsme si ten skimboard. Proto jsem s vámi chtěl mluvit. Viděl jsem vás s paní, která to prkno našla ve vodě a odnesla ho. Chtěl jsem se zeptat, jestli bych si ho nemohl půjčit, ale ona vypadala fakt smutně.“

„Taky je smutná. Je to Johnnyho maminka. Všichni ho hledáme. Kdy jsi ho viděl naposledy?“

Sklopil zrak k písku a snažil se vzpomenout. „Myslím, že když vyšel z vody a mluvil s tou slečnou a plavčíkem. Odešli tamhle.“ Ukázal směrem k chatce na pláži.

„Od té doby jsi ho neviděl?“

Další zírání do písku. „Zahlédl jsem ho ve vodě na prkně, když z něj spadl.“

„Dobře, a to bylo *předtím*, anebo *potom*, co odešel s tou slečnou a plavčíkem?“

„No... myslím, že to bylo předtím.“

Nezdálo se, že by si byl jistý.

„Ale ty jsi na tom prkně jezdil taky, ne?“

Přikývl.

„Takže víš, že ho moje kamarádka našla ve vodě. Dal jsi ho tam ty?“

Zavrtěl hlavou. Představila si Johnnyho, jak padá z prkna a proud ho stahuje pod hladinu. Bylo to nesnesitelné pomyšlení.

„Ale ty vlny dosahují hodně daleko na pláž. Táta musel o kus přestěhovat naše slunečníky a všechno ostatní. Myslím, že voda to prkno prostě spláchla, když se nikdo nedíval.“

Konečně měla aspoň jednu potenciálně pozitivní zprávu, kterou mohla předat Marcy a Andrewovi. Bylo možné, že jedno z těch dětí prostě nechalo prkno ležet na písku, příboj ho stáhl do moře a znovu vyplavil ve chvíli, kdy si ho všimla Marcy.

„Víš, kde je plážová chatka?“ zeptala se Laurie.

Zavrtěl hlavou.

Pověděla mu, že když projde kolem věže plavčíka, najde ji za umývárnamí, kde měl také hotel uložené skimboardy. „Prodávají tam i zmrzlinu.“

Při tom pomyšlení se mu rozzářily oči.

„Ale nezapomeň vzít s sebou někoho dospělého, ano? Musíš mi to slíbit.“

„Slibuju,“ řekl a zvedl ukazováček a prostředník pravé ruky.

„Díky, že sis se mnou popovídal. Mimochodem, já jsem Laurie.“

„Já Wyatt.“

Už se chtěla obrátit k odchodu, když ji zarazil. „Jste vážně milá.“

„Díky, Wyatte. Ty taky.“

„Co jste to předtím křičela na Timothyho? Provedl něco?“

„Na Timothyho někdo křičel?“

Pronesla to ostrým tónem a chlapec se zatvářil polekaně.

„Promiň,“ řekla, „ale já na něho nekřičela a nemám ráda, když to dělá někdo jiný.“ Rozhodli se, že Ramonovi a Timmymu ještě nezavolají, protože odešli z hotelu předtím, než Johnny zmizel, a nechtěli Timmyho zbytečně vylekat pro případ, že by se Johnny náhle objevil. „Co se stalo?“

„No, stavěl jsem se svojí sestrou hrad z písku, když jsem uslyšel nějakou paní ječet ‚Time! Time!‘, jako kdyby něco provedl nebo třeba nedával pozor. Ale když jsme se rozhlédli, neviděli jsme, odkud ten křik přišel, ani jsme nezahlédli Timothyho nebo Jonathana. Takže to mohl být nějaký jiný Tim.“

„A kdy to bylo, když jsi někoho zaslechl volat na Tima?“

Pokrčil rameny. „Nevím, ale mám dojem, že jsem pak už Timothyho ani Jonathana neviděl.“

A Laurie také ne.

Jedno zazvonění. Dvě. Tři.

Zvedněte to, Ramone. Zvedněte ten telefon.

„Nemáte škytavku?“ ozval se z mobilu Ramonův hlas uprostřed čtvrtého zazvonění.

„Proč se ptáte?“

„Timothy a já jsme právě mluvili o tom, že ještě nikdy nebyl v Itálii, takže se tam s Alexem budete muset po líbáncích vypravit ještě jednou. Ale mohlo by být hůř, ne?“

„Takže Timmy je s vámi?“

„Jo, jasně. Přísně tajná mise, pamatujete?“

„Ach, díky bohu.“ Připomněla si, že lidí, kterým se říká Tim, je celá spousta. Na pláži musel někdo volat na jednoho z nich.

„Laurie, je všechno v pořádku? Zníte rozrušeně.“

Když ho seznamovala se zkrácenou verzí toho, co zatím věděli, snažila se zachovat klid. „Prosím, Timmymu zatím nic neříkejte, dobře? Pořád se modlím, aby se Johnny co nejdřív odněkud zjevil.“

„Samozřejmě,“ řekl Ramon vyrovnaným tónem.

Timmy byl jako tříletý svědkem zavraždění svého otce a pak žil pět let ve stínu vrahovy výhrůžky, že se pro něho a Laurie vrátí. Zdálo se, že se zajímá o Leovu policejní práci a její přešetřování uzavřených případů, ale ona se ho i přesto snažila ochránit před zbytečným strachem. Viděl už dost temnoty na šest životů.

Když zavěsila, zmocnil se jí pocit viny za příval vděčnosti, že je její syn v bezpečí. Čím dál víc se však bála, že to pro Johnnyho neplatí.

Přeložil Ondřej Duha